

REDACCIO :

Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S -et-O).

ADMINISTRACIO :

M. MIQUEL

26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Endavant

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Preu de l'exemplar: 20 francs.

Suscipció l'any: 250 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

En aquest XXVe aniversari de la guerra i de la dictadura, fidels a les lluites del passat i encarats vers el futur socialista

ELS SOCIALISTES DE CATALUNYA SENYALEN ELS CAMINS DEL TRIOMF

Declaració i resolucions del Moviment Socialista de Catalunya

El Moviment Socialista de Catalunya ha reunit el seu Consell de Coordinació durant aquests mesos d'estiu, XXV aniversari de la sublevació franquista.

Les nostres primeres paraules són per a retre homenatge als lluitadors que en aquella ocasió bateren completament, en 48 hores, el feixisme a Catalunya. El nostre poble mantingué després, al costat dels demòcrates i dels treballadors dels altres llocs d'Espanya, una guerra desigual contra les forces conjugades del feixisme internacional — i malgrat els errors i les covardies d'algunes democràcies, que aleshores — com ara — ens abandonaren. El franquisme guanyà la guerra però, incapaç de resoldre cap dels problemes del país, ha perdut la pau. I l'ha perduda per sempre.

El Moviment Socialista de Catalunya ha proclamat moltes vegades, durant aquests llargs anys d'exili i de clandestinitat, el seu desig d'establir a Catalunya i a tot Espanya un règim democràtic que restableixi les llibertats i que faciliti el progrés i l'instauració de la justícia social. No som, doncs, partidaris de la guerra civil, sino que volem la pau i la convivència civil. Precisament per això ratifiquem la nostra fidelitat envers la gesta que començà el 19 de juliol del 1936, la qual — malgrat els defectes que pogué tenir — demostrà al món que el nostre poble sabia dreçar-se en defensa de la llibertat, i sabia organitzar la lluita en un gran esforç per trobar més justes formes d'estructures econòmiques i socials.

Aquesta voluntat de llibertat, aquestes inquietuts per la justícia social es retroben avui, més vives que mai, en les noves generacions del nostre poble.

El passat servei per alligonar l'esdevenidor. El Moviment Socialista de Catalunya és una força nova i renovadora del nostre poble, i és gira doncs vers l'avenir que hem de preparar amb els propis mitjans. Decidits a allunyar l'espectre de la guerra civil que el règim franquista evoca sempre amb complaença, ens afirmem solidaris d'aquell combat que molts de nosaltres menarem amb les armes, i que després ha estat heroicament continuat a l'Interior i a l'Exili per les Forces Democràtiques, sindicals i polítiques que tenen avui la responsabilitat de dirigir el nostre poble.

Al cap de 25 anys de la guerra i de la desfeta, quan el poder a Espanya continua en mans dels generals sublevats, dels bisbes que els beneïren i dels terratinents, als quals cal afegir els representants del gran capitalisme financer, és necessari però dir-nos algunes grans veritats que són les úniques que expliquen la situació. Una d'aquestes veritats, que l'Història algun dia reconeixerà, és que l'exili hispànic, si bé ha demostrat en conjunt ésser digne de les virtuts morals més enlairades, ha estat i és sovint incapaç d'entendre el present i per tant no sap encarrilar-lo cap al futur. Aquesta és potser la causa principal de l'excepteional durada de la dictadura franquista. Si volem una ràpida rectificació, ens cal primer senyalar les nostres febleses, i corregir-les. Es per obtenir aquest resultat positiu que el C.C. del M.S. de C. fa públiques les següents resolucions :

★ «El règim de Franco no caurà simplement a causa de pactes o tractes més o menys conspiratius». «La movilització ciutadana, l'acció obrera i universitària, la pressió irresistible de l'opinió popular han d'abatre la dictadura franquista».

★ «Pel que respecta a Catalunya la sortida pacífica sols pot trobar-se sobre la base d'un Govern Provisional de Catalunya, que restableixi les llibertats i consulti el poble».

★ «Els problemes de la transformació hispànica són socials, econòmics, polítics; no són únicament de règim institucional. «El deure de les forces democràtiques, sindicals i polítiques, és senyalar aquestes grans qüestions que la Història planteja a les noves generacions, indicar les solucions democràtiques i socialistes i lluitar per llur triomf».

★ «Al costat de les propies reivindicacions nacionals i socials, Catalunya ha de defensar les reivindicacions socials i econòmiques de tots els explotats d'Espanya, a començar per la gran reforma agrària que la Península necessita».

★ «L'Aliança Sindical de Catalunya ha d'afirmar la seva presència a l'Interior i a l'Exterior». «L'Aliança Sindical, les Forces Democràtiques han de tenir sempre l'iniciativa de l'acció contra el franquisme».

(Passa a la pàg. 2.)

Declaració i resolucions del Moviment Socialista de Catalunya

— 1 —

L'ACCIO POPULAR ES L'INSTRUMENT DE LA VICTORIA

El Moviment Socialista de Catalunya resta convençut que el règim de Franco no caurà simplement a causa d'acords, pactes o tractes més o menys conspiratius. La dictadura no abandonarà el poder tampoc, empesa per les pressions internacionals europees, o americanes si n'hi ha. Ningú no estalviarà als nostres pobles el combat que han dur a terme per lliurar-se del dictador. Aquest combat, per no ésser violent ha de consistir en l'esforç de movilització ciutadana, en l'acció obrera i universitària, en la pressió irresistible de l'opinió popular que ha de saber fer sentir la seva veu, com quan durant les vagues dels tramvies, com quan durant el boicot contra Galinsoga o contra Acedo...

Moltes accions s'han intentat i unes han sortit bé i altres no tant. Però

hem de remarcar que, amb les del País Basc i algunes a Astúries, aquestes accions s'han limitat generalment a Catalunya. Es igual. Cal insistir en aquest esforç i els catalans hi insistirem. En contacte estret amb el conjunt de Forces Democràtiques de Catalunya, el M. S. de C. continuarà preconitzant i realitzant les accions d'hostilitat ciutadana a la dictadura que són les úniques susceptibles d'afeblir-la i desencadenar la crisi que l'ha d'abatre.

El M. S. de C. creu que les forces catalanes han de precisar davant de qualsevol entesa de caire peninsular que el recolzament de Catalunya implica, primer de tot, que aquesta entesa es proposi realment una acció contra el franquisme. Aquesta voluntat d'acció ha de ser una primera condició essencial de tota participació catalana.

— 2 —

LA SORTIDA DEMOCRÀTICA DE L'ACTUAL SITUACIO

La sortida democràtica de l'actual dictadura és la d'un règim provisional de govern que restableixi les llibertats i doni la paraula al poble. Els catalans ja fa molts d'anys que hem senyalat aquesta solució, i que hem constituït bases d'acord entre els diferents sectors de Catalunya susceptibles de fer-se càrrec del govern provisional del nostre poble i de ser, a més un exemple i un factor d'equilibri per la resta de la península.

Certs nuclis d'opinió espanyola dretena, i algunes personalitats monàrquiques ja fa molts d'anys que suggereixen l'establiment de la monarquia, com una sortida molt més fàcil, bo i prometent que aquesta monarquia serà democràtica si les oposicions esquerranes l'accepten.

— 3 —

ELS VERITABLES PROBLEMES DE CATALUNYA I D'ESPANYA

L'unitat catalana, és a dir l'unitat de les forces democràtiques sindicals i polítiques de Catalunya és un fet que amb intermitències diverses i en les difícils condicions de la clandestinitat, existeix des de fa molts d'anys a Catalunya. Aquesta unió proclamada fa dos anys entorn del Consell de Forces Democràtiques i precisada a l'exterior entorn del Comitè de Coordinació, resta la gran esperança d'una solució durable, i autènticament democràtica dels veritables problemes de la Península Ibèrica.

Degut probablement a l'envelliment i a l'allunyament una part de l'exili espanyol risca de deixar-se hipnotitzar per una qüestió de règim institucional, el qual pot ésser simplement un parany parat per les dretes tradicionalment

mestres del poder — i que el tenen avui també — (la Gran Burguesia, l'Exèrcit, l'Església) a fi d'eludir aquests autèntics problemes dels pobles hispànics.

Aquests problemes no són de forma, sino que són de fons: no són de forma institucional, sino socials, econòmics, polítics. Són els problemes que planteja una economia contradictòria, amb un règim feudal agrari al centre i sur d'Espanya i amb un capitalisme bancari concentrat com mai i que fa beneficis immensos gràcies als monopolis i a l'explotació sense mesura del treball. Tot plegat benent per moltes jerarquies eclesiàstiques i sostingut per l'exèrcit i la policia, amos d'un Estat parasitari i centralista que oprimeix els pobles que volen viure lliures i fraterns.

Aquestes grandioses qüestions que l'his-

tòria planteja de nou a les noves generacions de la península no poden ésser escamotejades i el deure de les forces democràtiques, sindicals i polítiques, és senyalar-les, indicar-ne solucions, i pro-

clamar llur voluntat de lluitar — sigui quina sigui la «situación de hecho» — pel triomf de les reivindicacions democràtiques, tant en el pla social com en el terreny polític.

— 4 —

LES FORCES DEMOCRÀTIQUES DE CATALUNYA, CAPD'AVANTERES EN LA LLUITA PEL PROGRES I LA JUSTICIA SOCIAL

El Moviment Socialista de Catalunya s'ha esforçat i s'esforçarà per obtenir que el conjunt de les forces catalanes defensin, al costat de les reivindicacions nacionals i socials del nostre poble les reivindicacions socials i econòmiques de tots els explotats d'Espanya. ¿Qui no veu, davant de qualsevol problema actual del nostre poble, el de l'immigració per exemple, que aquests problemes estan indissolublement lligats?

Les Forces Democràtiques de Catalunya no es deixaran enlluernar pel mirallet institucional i propiciant sempre la sortida de la dictadura, cercaran molt més enllà que en una promesa de «situació de fet», la solució als problemes del país.

Si no fos possible d'obtenir un acord de totes les forces catalanes entorn

d'aquestes reivindicacions nacionals i socials, el Moviment Socialista de Catalunya creu que deuen precisar-les almenys els sectors democràtics, sindicals i polítics, que tenen idèntiques inquietuts, bo i mantenint amb els altres sectors, la plataforma comuna del Consell de Forces Democràtiques, el qual ha d'exigir com a punt mínim d'acord amb qualsevol coalició espanyola, un Govern Provisional de Catalunya i el restabliment de les llibertats del nostre poble.

Aquesta mínima reivindicació catalana, perfectament assolible en les condicions actuals de la península i en les que es precisaran quan caigui la dictadura obre grans perspectives de progrés i de transformació social a tot Espanya.

— 5 —

L'ALIANÇA SINDICAL DE CATALUNYA, ARMA DEL COMBAT OBRER

L'Aliança Sindical, que el Moviment Socialista de Catalunya ha preconitzat fa anys i ha defensat en la pràctica a Catalunya moltes vegades, intenta ara precisar-se damunt del paper a l'exili en el pla espanyol i ha suscitat desseguida boicoteigs dels seus adversaris tradicionals.

L'Aliança Sindical ha de ser una realitat primer de tot a l'interior i l'exterior ha de servir-la i no servir-se'n.

A Catalunya, l'Aliança Sindical ha de tenir les seves estructures pròpies, basades en la C.N.T. i la U.G.T. de Catalunya, a les quals poden sumarse (al nostre entendre) altres expressions del sindicalisme lliure, si existeixen realment a la nostra terra.

Es hora potser de dir públicament, perquè serveixi de lliçó pel futur, que quan les darreres grans vagues catalanes de la metal·lúrgia l'any 1957, l'Aliança Sindical es concretà en unes propostes que els sindicalistes cenetis-

tes, ugetistes i demo-cristians de Catalunya adreçaren a les organitzacions sindicals internacionals per obtenir l'ajuda que mereixia aquella magnífica gesta del proletariat català. I hora de dir que si aquesta ajuda no s'aconseguí fou sobretot a causa de les mesquineses i de les preocupacions centralistes que han obstaculitzat tantes bones intencions. Això no ha de passar mai més. L'ineficàcia de les estructures centralistes ha estat suficientment provada: durant els vint anys transcorreguts s'han demostrat incapaces d'animar una sola acció reivindicativa dels treballadors.

L'Aliança Sindical de Catalunya ha d'afirmar la seva pròpia presència a l'interior de l'Aliança Sindical creada recentment entre la C.I.S.L. i la C.I.S.C.; ha de fer viva i operant aquesta Aliança, ha d'animar un combat que els treballadors de Catalunya saben fer eficaç com han provat en diverses ocasions.

— 6 —

EL «PROBLEMA» DELS COMUNISTES : LES FORCES DEMOCRÀTIQUES HAN DE TENIR L'INICIATIVA DE L'ACCIO

Divers incidents han posat de relleu durant els darrers mesos altres fets lamentables que algunes forces democràtiques espanyoles han d'esmenar rapi-

dament si aspiren a dirigir l'acció popular, tal com volem fer-ho — i ho fem — les Forces Democràtiques de Catalunya. Ens referim, concretament,

a l'exacerbació d'un anticomunisme negatiu i verbal que és totalment incomprens per les noves generacions espanyoles, i provoca, com a conseqüència, precisament els resultats contraris dels que es desitgen: atrets per les exigències de l'acció, alguns nuclis de les noves promocions espanyoles risquen de gravitar cada dia més entorn del P.C.E.

El M.S. de C. no ha de retreure títols per afirmar la seva total adscripció al socialisme democràtic: la nostra acció diària és suficient garantia. Nosaltres creiem que en l'actual conjuntura internacional un pacte amb els comunistes seria ineficaç i àdhuc contraproduent, fins i tot suposant — que ja és suposar — que els comunistes són sincers quan diuen que han rectificat els mètodes terroristes i degradants que aplicaren a Espanya contra les altres forces en lluita contra el franquisme.

Dit això repetim que és un greu error creure que es combat els comunistes limitant-se a criticar les seves iniciatives ja sigui quan se'ls atribueix la de fer una vaga general contra Franco, o per aconseguir l'amnistia dels empresonats. El que han de fer els democràtes i socialistes és tenir ells mateixos les

pròpies iniciatives afirmar-les i dur-les a terme; no cedir i no temer la lluita àdhuc si en la lluita s'hi barregen també els comunistes. L'essencial, avui, és la diferenciació, però la diferenciació no ha de suposar un paper passiu i de crítica negatiu, sino — per part de les forces democràtiques — un paper actiu i de combat.

La dictadura comunista — i el que diem és vàlid també en el pla internacional — no recula davant de fórmules verbals i negatives, puix aquestes signifiquen sovint, en la pràctica, quedar-se a redós del capitalisme més o menys renovat. La dictadura comunista recula únicament davant dels fets: una autèntica voluntat de transformació social; una defensa aferrissada de les llibertats essencials, les quals han de basar-se en la justícia social; una real elevació dels nivells de vida dels treballadors, que només s'aconsegueix amb les reformes d'estructura que el socialisme ha de preconitzar i realitzar des del poder.

Són aquests els mitjans que els socialistes de Catalunya volem fer servir per combatre tota mena de totalitarisme. El recurs a altres mètodes ens sembla indigna, i a fi de comptes totalment ineficaç.

Els socialistes catalans estem convençuts d'aquestes veritats que hem expressat en les anteriors resolucions de caràcter polític, explicant la nostra acció i la que ens proposem desenvolupar. Les afirmacions que fem, les crítiques que senyallem, les perspectives que indiquem, diuen totes que sota l'aparent «immobilisme inestable» de la dictadura viu i bull a la península — a Espanya i a Portugal — tot un món de contradiccions i de problemes que en qualsevol ocasió pot — simplement — explotar. Les enormes forces que hi ha avui a aquest país poden encaminar-se, impetuoses però ordenades, pels camins creadors d'un futur lluminós — o poden desbordar-se per no sabem quines direccions de desori o de noves opressions.

Nosaltres som partidaris d'encarrillar-les enllaçant amb l'Europa veïna i preconitzant els llaços de pau i de convivència mundial que el nostre poble desitja, però exigint les profundes transformacions socials i polítiques que els pobles europeus han realitzat des de fa anys i que nosaltres hem d'aconseguir també.

Que ningú es faci il·lusions confiant en la resurrecció d'un passat mort fa vint-i-cinc anys, o somniant restauracions del segle XIX. L'Estat espanyol centralista i decadent bastit, igual que el portuguès, al llarg de segles imperials que ara tot just s'acaben definitivament, ha de ser escombrat, i damunt de les runes de la vella península imperial, ara exportadora d'homes i dones de servei pels països industrials, s'hi ha de dreçar el nou edifici fraterne de la Federació Socialista de Pobles Ibèrics, que el M. S. de C. defensa des de la seva creació.

No sabem el temps que tardarem en aconseguir-ho. Sabem però que el veuran establert, amb les banderes d'aquests pobles onejant plegades al vent de la llibertat, les generacions que avui pugen, els homes que tenen els XXV anys d'aquell combat gloriós que el nostre menà i guanyà, a totes les viles i pobles de Catalunya, en 48 hores, desfent rapidament les forces d'opressió. Catalunya ofrenà aleshores aquella lluita a la victòria comuna, a la causa de la llibertat i de la justícia de tots els pobles d'Espanya. Catalunya, unida com ho ha estat sempre en els moments crítics de la seva història, continua fidel a aquest ideal generós i crida els altres pobles de la península per encarnar-lo definitivament en un clima de pau, de progrés i de convivència democràtica.

QUI HO HAVIA DE DIR ?

Dies passats les informacions de l'altra banda ens oferien la nova suculent que el fiscal de l'Audiència de Barcelona volia encausar tres personatges monàrquics que havien sumat llurs signatures a la pública denúncia del maltractes inflingits per la policia a Jordi Pujol i altres detinguts al Palau de la Música la vetlla del concert commemoratiu del centenari de Joan Maragall. Els senyors susceptibles de sancions correctives són el comte de Montseny, el marquès de San Roman de Ayala, secretari de l'Institut d'Estudis Europeus, i Manuel Jimenez de Pirga, professor de Ciències Polítiques, destituït pel ministre d'Instrucció Pública.

Pels que no saben història local o no l'han viscuda com nosaltres mateixos la nova pot resultar desconcertant i fer creure en miracles. En temps de la dictadura de Primo de Rivera el primer comte de Montseny, pare del comte actual, fou el consul dictatorial a la «provincia» de Barcelona i el baró de Viver era lloctinent en funcions anticulturals i anticatalanes. Sembla que aquests senyors són avui antifranquistes perquè han estat deixats de banda per Franco qui ha preferit els Acedo i els Porcicles a gent que tenen alguna sensibilitat política superior a la dels caporals de la Guàrdia Civil, que fan d'alcaldes governatius per ciutats i viles catalanes. També han resultat antifranquistes els falangistes i monàrquics Rídruejo, Lain Entralgo, Tierno Galvan i alguns desnonats pels tigres de l'Opus Dei, tots plegats mancats d'audiència popular, simples combatents de la pròpia promoció, famílies de batracis més o menys cultes que no ignoren el vell aforisme que «no hi ha insecte gros o xic que no tingui un enemic».

Justament és aquesta lluita biològica la causa i el fonament de les dictadures de tots colors i la síntesis històrica d'aquesta mitja centúria es resumeix així: el 1917 els bolxevics assalten el poder de totes les Rússia i per conservar el monopoli han d'exterminar tot brotítm de llibertat i consciència pública; de retop neix el feixisme a Itàlia i ha de fer el mateix que els bolxevics, i tot plegat culmina en el paroxisme nazi que desferma la guerra mundial i posa en clar que la vida de l'home civil, de l'home veritable, només és possible en democràcia, on la lluita biològica deixa d'ésser antropofàgia i es contrau a termes d'intel·ligència, de cultura i utilitat social. Heus ací l'Occident, Europa, on no caben encara munió de pobles i races, negres, grogues o blanques, malgrat vinguin aprendre els clàssics i crear instituts d'estudis europeus. No cal dir que Espanya no hi té cap lloc ni li tindrà fins que hagi viscut cinquanta anys de República acceptada i practicada per bolxevics, la-tifundistes, generals, bisbes i banquers amb el propòsit d'edificació i esmena.

Si els senyors monàrquics van adonar-se que la policia era brutal perquè atropellava els catòlics vol dir que viuen encara el clima i la filosofia de l'antropofàgia car la policia sempre ha estat brutal contra tota cosa civil, catòlica o laica. Això en el contexte dels antidots — democràcia i dictadura —

no té gran importància. El folklore més antic ja sabia que aquestes lluites bes-tials eren manifestacions irreprimibles d'estats d'esperit i el que conegui una mica de paremiologia no cal que consulti tractats de ciència social. Situem-nos a la base del problema: els mo-

Per M. SERRA I MORET

nàrquics espanyols són fonamentalment, doctrinalment, dictatorials i judiquen l'acció de l'executiu — Franco, la policia i tot el règim — en funció de llur efectivitat dictatorial la qual, evidentment, minva com més brutal es torna i més s'allunya del mínim d'humanitat indispensable per a fer possible la vida física, lloem la sensibilitat i la tendresa que els porta a protestar dels excessos però això és una qüestió d'estètica ne no canvia per a res les dades del problema. Altrament, Franco que té la mentalitat primària del domador de circ diu genialment: «O jo o el comunisme». Ell sap que el teorema resulta francament del contexte dels antidots, ell que és l'encarnació del **Reino** que algú o altre ha d'hereuar quan ell desaparegui i aquest altre ha d'ésser un Borbon, el dictador per essència, més autèntic i genuí que Franco i que Stalin.

Escrivim aquestes ratlles com tantes n'hem escrites a la vida — no pas totalment inútils — per advertir les forces democràtiques de Catalunya fines, residuals, però encara superiors a totes les d'Espanya reunides. Uns monàrquics s'acosten i fins es deixen castigar pel franquisme com si fossin uns dissidents veritables. Molt bé i fins podriem invitar-los a seure i ajudar-los a aprendre la lliçó. Però ells demanen que siguem nosaltres els que piquem l'ham i ofereixen garanties d'avenir,

garanties que no oferirien si tinguessin el poder o creguessin que el poden tenir. Tant si es tracta d'astúcia com de candidesa, nosaltres no hem de moure un peu per acostar-nos a la monarquia, constitucional o absoluta. No pas, si voleu, per fidelitat a principis abstractes, sinó per no desviarnos de la raó i del sentit comú. No ens degradem de franc i encara menys pensant-nos fer negoci i ésser més vius que els altres. La monarquia, si ha de venir, vindrà, i serà la simple continuació i perfeccionament de la dictadura franquista. No farà cap concessió ni transacció perquè no la pot fer encara que vulgui, com no la pot fer Franco ni ningú del règim. Això ha sabem dels temps de Confuci i ho sabem els que coneixen, per poc que sigui, l'història d'Espanya des de la seva unificació dinàstica.

¿Es que podem perdre una possibilitat de salvació i la possible sanció de Washington? Potser ningú no ens ha d'ensenyar res en aquest ordre de problemes que pertanyen al regne de la teologia i de la homogeneïtat confessional. Washington, el mateix que Roma, acceptaran la monarquia si no poden triar i s'han d'atendre a les realitats. Però si nosaltres els presentem realitats que donin peu a opció, tant el Vatican com els Estats Units apoiaran amb gust la República com han fet a Itàlia i en altres llocs de la terra. Cal no veure Barcelona des del carrer del Paradís encara que sigui el punt més culminant de dintre les muralles; cal veure-la des d'un avió que vingui de lluny i ens permeti de constatar la seva petitesa i insignificància, i pel mateix les seves possibilitats de creació i de puixança per a realitzar els seus destins.

Société Générale d'Impression
Toulouse

Le gérant : A. IBORRA

L'unitat de les forces catalanes, sindicals i polítiques, és un exemple per tot-hom: és la penyora del triomf de les reivindicacions nacionals del nostre poble, i del futur democràtic i progressiu de la península.

Els dictadors no «marxen». Cal treude'ls ! Catalunya, predicant amb l'exemple, reclama dinamisme i combativitat. Els pactes i acords són lletra morta sense una acció popular que exigeixi la seva realització.

El franquisme ha aprofitat les vacances del mes d'agost per augmentar escandalosament les tarifes dels transports urbans de Barcelona.

El franquisme tem les reaccions populars.
Els ciutadans de Barcelona plantaran cara.